

její vrácení nebo náhradu její hodnoty, upotřebí-li se jí k cizímu prospěchu, a to i tehdy, když prospěch sice vzešel, ale byl zase již zmařen, plyne, že spočívá na právní zásadě, by nikdo se neobohacoval cizí škodou, že však není jeho smyslem a účelem, by ten, v jehož prospěch byla cizí věc spotřebována, musil nahraditi její hodnotu i tehdy, kdyby byla větší, než jeho užitek. Tu by bylo cizí věci použito nikoliv v jeho prospěch, nýbrž k jeho škodě. Nebylo by tedy možno žalobci přisouditi náhradu v požadované výši, kdyby hodnota vystříkaného roztoku byla větší než prospěch žalované strany, tu bylo by možno ji přiznati jenom do výše jejího obohacení. V dalším řízení o výši požadované náhrady bude tudíž nutno zabývati se znova a podrobněji prospěchem, jenž vzešel žalované straně upotřebením solného roztoku při hasení a vyšetřiti jeho hodnotu v poměru k požadované náhradě. Při tom bude nutno vzíti na přetřes zvláště i hasivou účinnost, kterou žalobce přikládá koncentrovanému solnému roztoku, jakož i podíl, jež mělo jeho použití k hasení v rámci ostatní, několika hasičskými sbory vyvinuté činnosti, a provésti důkazy o tom nabídnuté, po případě nově nabízené. Okolnost však, že tyto otázky nebyly posud dostatečně probrány, nečiní posavadní řízení vadným a neúplným, a nemůže vésti ke zrušení rozsudků, neboť byly výslovně označeny jako mezitimné, a bylo jimi rozhodnuto jenom o právním důvodu nároku, nikoliv však o jeho výši. Při tom nezáleží na tom, zda první soud, vydávaje mezitimný rozsudek, si byl vědom obmezeného jeho dosahu, ani na tom, bylo-li vůbec účelno v tomto případě, kde důvod a výše nároku těsně spolu splývají, rozhodnouti o důvodu nároku odděleně. Dovolání uplatňuje ještě, že žalobce nemá nároků na náhradu, poněvadž si škodu zavinil sám tím, že roztok nezamknul a jako takový ho nijak neoznačil. Ono tvrzení odporuje spisům, neboť není mezi stranami sporu o tom, že roztok byl v uzamčené ohradě, již teprve hasiči násilím otevřeli. Nelze také seznati, jakou povinnou bedlivost by byl žalobce porušil tím, že roztok ve své uzamčené budově, kam nikdo cizí neměl přístupu, nijak neoznačil. Ale i kdyby tomu tak bylo, jak dovolání soudí, nebyl ty tím vyvrácen právní důvod nároku, poněvadž není nárokem na náhradu škody, nýbrž nárokem na náhradu věci upotřebené v cizí prospěch mimo případ jednatelství, a pro posouzení tohoto nároku nemá významu, mohl-li vlastník upotřebením své věci zabrániti.

Čís. 5708.

Lhůta ř. 33 zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák. nebyla přerušena (stavěna) tím, že zaměstnanec podal stížnost do propuštění, k němuž došlo nikoliv proto, že plnil povinnosti ř. 7 zákona ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n. mu uložené, nýbrž že zaměstnavatele z vlastního popudu denuncoval. ř. 7 zák. čís. 118/20 jest chráněn pouze zaměstnanec, jenž učinil oznámení dozorcímu úřadu na jeho vybidnutí.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1926, Rv II 726/25.)

Tvrdě, že byl chováním se žalované přinucen zrušiti služební poměr, domáhal se žalobce, hospodářský správce, na žalované statkáře náhrady škody a dalších požitků. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, ježto byla podána po šestiměsíční lhůtě § 33 zákona o statkových úřednících ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce dlužno vycházeti z dovolatelova přednesu, že žalovaná žalobci dne 7. června 1922 nadávala a »na minutu« ho vyhnala a že 18. června 1922 tři dělníci k příkazu žalované hrozili žalobci »že s ním bude zle, kdyby místo své ihned neopustil«. Nejpozději 18. června 1922 musil se tedy žalobce dle svého vlastního přednesu považovati za propuštěna a proto nižší soudy žalobu, podanou teprve 13. ledna 1923, tedy po uplynutí šestiměsíční lhůty § 33 zák. ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák. o statkových úřednících, právem zamítly jako opožděnou. Stížností, kterou žalobce podal na okresní politickou správu, nebyla tato lhůta přerušena ani stavena. Ke stížnosti ve smyslu § 22 zákona ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n. o hospodaření na zabraném majetku pozemkovém jest zaměstnanec ovšem oprávněn vždy, kdykoli se domnívá, že byl propuštěn z důvodu uvedeného v tomto ř. Ale nezbytným předpokladem takové stížnosti je, aby bylo vůbec možno a myslitelné, že byl zaměstnanec propuštěn proto, že plnil povinnosti, jež mu ukládá onen zákon. O povinnostech zaměstnanců jedná však jen § 7, kde se stanoví, že zaměstnanci jsou povinni, umožniti a účinně podporovati služební výkony dozorčích osob a zodpověděti všechny dotazy jejich přesně, úplně a podle nejlepšího vědomí správně, dále hlásiti na vybídnutí dozorčí osobě závady, jež mohou podstatně zmenšiti hodnotu zabraného majetku neb ohroziti dosažení průměrné a povahou pozemků odůvodněné sklizně. Tento § chrání toliko zaměstnance, který jednal dle § 7 onoho zákona, t. j. který učinil oznámení dozorčímu úřadu na jeho vybídnutí, nikoli zaměstnance, který svého zaměstnavatele z vlastního popudu udává (viz rozh. nejv. správ. s. ze dne 7. června 1924, č. 10.413 a nejvyš. soudu ze dne 4. června 1925, č. Rv II 368/25). Z rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 1. září 1924, čís. 14.753/24, které v první stolici bylo přečteno, je zřejmo, že dovolatel ve své stížnosti sám výslovně seznal, že podnikl kroky, o nichž se domníval, že byly pravým důvodem jeho propuštění bez vyzvání příslušného úřadu. Jedná se tedy v tomto případě o stížnost, která zřejmě již dle svého obsahu nespadá pod ustanovení ř. 22 zákona čís. 118/20 a proto nelze mluvit o jejím odkladném účinku. Za tohoto stavu věci není odvolací řízení vadným proto, že nebyly provedeny důkazy o tom, zdali dovolatel ze služby byl propuštěn čili nic.

Čís. 5709.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Pokud nelze vzhledem ku stanovám družstva v tom, že člen družstva z usnesení představenstva, měnicího původní příděl bytu, neodvolal se